

— Не е вѣренъ, назадъ е, Шакиръ ага.

— Не е назадъ, беймъ, толкова е.

— Назадъ е. Искашъ ли да се хванемъ на облогъ? Едно бѣло меджидие ще даде оня, чийто не е вѣренъ. Ще ги изпратимъ на часовникаря да ги прави интифá.

— Добре, беймъ, едно бѣло меджидие. Да ги изпратимъ — каза Шакиръ ага и, като откачи дългия сребъренъ кюстекъ отъ шията, подаде часовника въ ржката на бега.

— Джемалъ ага, върви съ тия часовници при часовникаря да ги прави интифá¹⁾ и да каже, кой е вѣренъ. — каза бегътъ и подаде часовницитѣ. — Ето, този е моятъ, този е на Шакиръ ага. Запомни ги добре и хайде върви.

Джемалъ взе часовницитѣ и излѣзе.

Всички очакваха да видятъ, кой ще спечели облога. Не се минаха и 20 минути и Джемалъ донесе торбата. Следъ него влѣзна и търговецътъ.

— Джемалъ ага, донесе ли торбата? — попита бегътъ.

— Донесохъ я, беймъ, ето я! — каза Джемалъ и я сложи предъ бега.

Шакиръ ага видѣ торбата и я позна. Веднага кафенето и всичко въ него като че се завъртѣ и се обърна съ главата надолу. Той побледнѣ като мрътвецъ, хвана се за брадата и погледна надолу. Ако бѣ се провалила земята предъ него, нѣмаще да се уплаши толкова, колкото се смути, когато Джемалъ ага сложи торбата предъ бега, а бегътъ и не погледна въ Шакиръ ага, за да не се досѣтятъ присѣтствуващитѣ. Когато Шакиръ ага дойде малко на себе, той разбра всичко: че часовникътъ му не е отишелъ у часовникаря, а Джемалъ го е отнесълъ у дома му, далъ го на ханъмата и

¹⁾ Да ги сравни.